

Arrest

nr. 194 388 van 26 oktober 2017
in de zaken X VIII X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze zaak is gekend onder het algemeen rolnummer RvV X

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze zaak is gekend onder het algemeen rolnummer RvV X

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen voor de zaak, gekend onder het algemeen rolnummer RvV X en gezien het administratief dossier voor beide zaken.

Gelet op de beschikkingen van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017, datum waarop beide zaken tegensprekelijk werden uitgesteld naar de terechtzitting van 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. JANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij (RvV X).

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. JANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij (RvV 187 513).

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1979.

De tweede verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 februari 1968.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn met elkaar getrouwd en hebben vier gemeenschappelijke kinderen.

Op 7 augustus 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 december 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 7 augustus 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Er wordt tevens de beslissingen genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23 augustus 2010 worden deze beslissingen ingetrokken en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 7 augustus 2009 toch ontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 7 augustus 2009 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Bij brief van 19 november 2012 wordt aan de verzoekende partijen meegedeeld dat instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zullen worden verstuurd naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats, onder voorbehoud van voorlegging van een geldige arbeidskaart B.

Op 11 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de verzoekende partijen gemachtigd worden tot een tijdelijk verblijf van één jaar op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 oktober 2014 dienen de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht.

Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een A-kaart.

Op 9 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van de A-kaart. Deze beslissing werd nog niet betekend aan de verzoekende partijen, zoals op de terechtzitting van 4 oktober 2017 door de verwerende partij aangegeven wordt.

Op 9 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in hoofde van de eerste verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 3 maart 2016 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en die wordt aangevochten in RvV 187 512. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B.C.[...]

+ kinderen : E.M.F.M.[...], E.M.F.[...], E.M.M.[...] en E.M.D.[...]

geboortedatum: 01.01.1979

geboorteplaats: B. S.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art 7, al1,2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Het verblijf van betrokkene en de kinderen is gekoppeld aan het verblijf van de Heer E.M.K.[...]. Het verblijf van de Heer E.M.K.[...] werd beëindigd wegens het niet voldoen aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Aangezien het verblijf van betrokkene en de kinderen aan zijn verblijf gekoppeld is, zal ook het verblijf van betrokkene en de kinderen beëindigd worden.”

Eveneens op 9 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in hoofde van de tweede verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 3 maart 2016 aan de tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en die wordt aangevochten in RvV 187 513. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: E.M.K.[...]

geboortedatum: 10.02.1968

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art 7, al. 1,2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te “beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen”. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster en verzoeker, die echtgenoten zijn, hebben ieder bij afzonderlijk verzoekschrift (respectievelijke rolnummers 187 512 en 187 513) de vernietiging gevraagd van de beslissing van 9 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die hen aanbelangt. Daar de beslissing, die genomen werd ten aanzien van verzoekster, steunt op de beslissing die genomen werd ten aanzien van verzoeker en in beide verzoekschriften wordt verwezen naar hun gemeenschappelijke kinderen die op het bevel van verzoekster vermeld worden, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen samen te behandelen en te berechten (cf. RvS 6 februari 2002, nr. 103.252; RvS 23 juni 2008, nr. 184.460).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de zaak met rolnummer RvV 187 513 voert de verwerende partij in haar nota met opmerkingen de volgende exceptie aan:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, zo o.m. in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“(…).” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing onder meer op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet

in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het tweede middel waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt, blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen. Zodoende is er geen sprake van een schending van een hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.2. Met betrekking tot het standpunt van de verwerende partij dat na een eventuele vernietiging in ieder geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, wordt opgemerkt wat volgt.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III^{quater}, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nummer 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception

d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Voorts wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *"meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032).

Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een vreemdeling geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie van de verwerende partij is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een tweede middel in beide verzoekschriften voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

4.1.1. De verzoekende partijen adstrueren het middel op identieke wijze en als volgt:

"B.2. Tweede middel

Schending van art. 8 EVRM en het redelijkheidsbeginsel.

Dat art. 8 EVRM luidt:

"Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat art. 8 EVRM rechtstreekse werking heeft.

Dat art. 8 EVRM een hiërarchisch hogere rechtsnorm is dan de Vreemdelingenwet en de besluiten die voortvloeien en gebaseerd zijn op de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr. 210.029)

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten, wordt het art. 8 EVRM geschonden.

Dat verzoeker immers wederrechtelijk uit zijn familie- en gezinsleven en zijn woning wordt gerukt.

Dat verzoeker reeds lange tijd gehuwd is met zijn echtgenote C.B.[...] en dat zij samen vier minderjarige kinderen hebben.

Dat deze vier minderjarige kinderen allen naar school gaan en door de bestreden beslissingen van verzoeker en echtgenote de kans missen om hun schooljaar te beëindigen. (STUK 5)

Dat er in casu sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, zodat in elk geval een inmenging op basis van art. 8 EVRM in het privé- en gezinsleven dient in overweging te worden genomen.

Dat het een taak is van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Dat het gezinsleven niet elders kan plaatsvinden, gelet op het feit dat verzoeker reeds 28 jaar in Nederland en België woont.

Dat het gezinsleven dan ook enkel kan plaatsvinden in België.

Dat het manifest onredelijk is en in strijd met art. 8 EVRM en het redelijkheidsbeginsel om verzoeker gedwongen van het grondgebied te verwijderen terwijl hij een gezinsleven heeft.”

4.1.2. De verwerende partij repliceert in de zaak met rolnummer RvV 187 513 als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

“Verweerder laat gelden dat in casu geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats aangetoond dat er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Verweerder merkt vooreerst op dat verzoekende partij bezwaarlijk een schending van het gezinsleven kan voorhouden. Immers werd, nadat het verblijfsrecht van verzoekende partij en van zijn gezinsleden werd ingetrokken bij beslissing van 09.02.2016, t.a.v. zowel verzoekende partij als t.a.v. de echtgenote van verzoekende partij, een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Het ganse gezin van verzoekende partij dient dan ook het grondgebied te verlaten. Zodoende is er geen sprake van een scheiding van de gezinsleden, of van het wegrukken van verzoekende partij uit haar gezin.

Zie ook:

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)
“Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing.” (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Geenszins kan een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM worden aangenomen. Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar het schoollopen van de kinderen.

Het voorwerp van huidige procedure betreft immers de t.a.v. verzoekende partij genomen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten; de kinderen van verzoekende partij maken niet het voorwerp uit van deze beslissing (doch worden vermeld op de bijlage 13 die t.a.v. de echtgenote van verzoekende partij genomen werd).

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat de kinderen van verzoekende partij volgens de gegevens van het administratief dossier geboren zijn op 06.07.2009 (F.M.[...]), 03.03.2011 (F.[...]) en 08.10.2012 (M.[...]) en zodoende 6,5 jaar, 5 jaar en 3,5 jaar oud zijn.

Vooreerst toont verzoekende partij niet aan dat zij zich heeft beroepen op het schoollopen van deze kinderen in België in de kleuterschool (zeker voor de twee jongste kinderen) of lagere school (hoogstens voor het oudste kind), en zij schoolattesten heeft voorgelegd vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.

Daarenboven toont verzoekende partij evenmin aan dat de kinderen enkel in België zouden kunnen schoollopen, en niet in een ander land van verblijf of in het herkomstland. Er blijkt niet dat de kinderen specifieke behoeften of een specifieke schoolinfrastructuur zouden nodig hebben.

Geenszins blijkt dat het schoollopen van de kinderen enkel in België zou kunnen gebeuren.

Verzoekende partij kan geenszins dienstig voorhouden dat ‘het gezinsleven enkel in België kan plaatsvinden’; zij maakt dit op geen enkele manier aannemelijk.

Ook de loutere bewering dat verzoekende partij naar eigen zeggen al 28 jaar in België en Nederland zou verblijven, impliceert niet dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, noch van een beschermenswaardig privéleven trouwens.

Verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan in haar verzoekschrift in het kader van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM; de door haar aangevoerde elementen worden allen aan een gezinsleven gekoppeld. Zij maakt dan ook geen schending aannemelijk van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM uitmaken.

Zie ook:

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

Ten overvloede laat verweerder gelden dat alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing, die genomen werd na de intrekking

van het verblijfsrecht van verzoekende partij en haar gezinsleden, een ongerechtvaardigde inmenging zou vormen in het voorgehouden gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu dient vastgesteld dat de inmenging bij wet is voorzien (art. 7 en 13 van de Vreemdelingenwet), zodat aan de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM is voldaan.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Bovendien werd het verblijfsrecht van verzoekende partij ingetrokken aangezien de arbeidskaart B van verzoekende partij was ingetrokken door de bevoegde overheid en verzoekende partij zodoende niet meer legaal tewerk gesteld kan worden en dus geen activiteit vermag uit te oefenen die haar in staat stelt te beschikken over stabiele en regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, en werd haar zodoende bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing dient ook te worden gezien als een beslissing strekkende ter bescherming van het economisch welzijn van het land.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekende partij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal of privéleven zou uitmaken en dat de private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Dat verzoekende partij reeds jaren in België verblijft, waarvan slechts voor een beperkte periode op legale basis (ingevolge de beslissing van 11.04.2013 tot 14.05.2014, en ingevolge de beslissing van 24.02.2015 tot de intrekking van het verblijfsrecht tot 09.02.2016), verschaft aan verzoekende partij immers geen automatisch verblijfsrecht.

“Het feit dat verzoeker in België samenwoont met zijn ouders, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Verzoeker toont bovendien niet met concrete gegevens aan of het verblijf van zijn ouders in België eerder precair is dan wel van onbepaalde duur. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg.” (uit R.v.V. nr. 54.778 dd. 24.01.2011)

Evenmin verhindert het schoollopen van de kinderen in de kleuter (en lagere?) school dat aan de vreemdeling wiens verblijfsrecht werd ingetrokken, overeenkomstig artikel 7 en artikel 13 van de Vreemdelingenwet, bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten nu zij niet meer voldoet aan de voorwaarden die gesteld werden aan haar verblijf.

De bestreden beslissing strekt er ook niet toe het gezins- of privéleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken.

De betreffende beslissing houdt in dat verzoekende partij (evenals haar gezinsleden ingevolge de bijlage 13 die aan de echtgenote betekend werd) het grondgebied van België en een aantal andere lidstaten dient te verlaten, aangezien zij niet meer voldoet(/n) aan de voorwaarden gesteld aan haar (/hun) verblijf.

De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot

gevolg dat verzoekende partij niet terug zou kunnen keren naar België, mits het vervullen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

De loze beschouwingen van verzoekende partij als zou het gezinsleven enkel in België kunnen plaatsvinden, doen geen afbreuk aan het feit dat de inmenging beantwoordt aan de bij art. 8 EVRM gestelde voorwaarden.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Uit het administratief dossier blijkt dat het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij en de minderjarige kinderen wordt gekoppeld aan het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij. Dit wordt tevens bevestigd in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgegeven aan de eerste verzoekende partij: *“Het verblijf van betrokkene en de kinderen is gekoppeld aan het verblijf van de Heer E.M.K.[...]. Het verblijf van de Heer E.M.K.[...] werd beëindigd wegens het niet voldoen aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Aangezien het verblijf van betrokkene en de kinderen aan zijn verblijf gekoppeld is, zal ook het verblijf van betrokkene en de kinderen beëindigd worden”*. Hieruit blijkt een impliciete aanvaarding van het gezinsleven van de verzoekende partijen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Dit wordt bevestigd in de nota met opmerkingen. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘*fair balance*’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals *in casu* het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67). In dit verband wijst de Raad er voorts dat uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt

het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136).

Bijgevolg dient er bijzondere aandacht te worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen bij uitwijzing worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als de gastland, de duur van hun verblijf in het gastland en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (aanpassingsvermogen).

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de verwerende partij een juist evenwicht moet bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk, dienen zij te worden bijgetreden. In de verzoekschriften wijzen de verzoekende partijen op het bestaan van hun vier minderjarige kinderen. Zij stellen dat de minderjarige kinderen schoollopen en dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat zij de kans missen om hun schooljaar te beëindigen.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Een loutere vermelding dat de kinderen de verblijfsrechtelijke situatie volgen van hun vader, *in casu* de tweede verzoekende partij, kan niet worden aanvaard als een zorgvuldige belangenafweging waarin bijzondere aandacht wordt geschonken aan de belangen van de minderjarige kinderen. De Raad kan *in casu* niet vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, gelet op de vier minderjarige kinderen van de verzoekende partijen waarvan de verwerende partij op de hoogte was. Zoals hoger reeds aangegeven heeft de Raad niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Waar de verwerende partij stelt dat de tweede verzoekende partij niet aantoont dat zij enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat voor het nemen van de tweede bestreden beslissing geen bewijzen werden voorgelegd van het schoollopen van de kinderen, wijst de Raad erop dat geen van deze motieven te vinden zijn in één van de bestreden beslissingen zelf. In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat de tweede verzoekende partij vier minderjarige kinderen heeft. Echter kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissingen geen enkele melding van de belangen van de kinderen wordt gemaakt, laat staan een zorgvuldige belangenafweging. Voor zover de verwerende partij dus een belangenafweging maakt in haar nota met opmerkingen, dient erop gewezen te worden dat een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij geen onregelmatigheid in de bestreden beslissing vermag te herstellen. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt. Deze schending leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2016 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS